

Végvári Lajos

Domján József műhelyében

Domján József (1907-1992) Kossuth-díjas grafikusművész alkotói életművének kiemelkedő értékű darabjait a 70-es években Sárospataknak adományozta. A Sárospataki Képtár Domján-gyűjteménye 1979-ben nyílt meg a Kazinczy utcai Szinyei-házban; a város abban az évben a művészt díszpolgárrá választotta. A 25 évvel ezelőtti eseményre emlékezve rovatunkat az ő bemutatásának szenteljük. A korabeli katalógus Végvári Lajos által írt szövegének közzétételével egyúttal emlékezünk a régióhoz is kötődő neves művészettörténészre, aki 2004. május 29-én hunyt el Miskolcon.

Domján Józsefet úgy értékeli a nemzetközi szakirodalom, mint a színes grafika technikájának megújítóját. Kérlelhetetlen pontosság, céltudatos kivitelezés és sokféle irányuló gazdag képzelet jellemzik az immár hetvenéves, világhírűvé lett mester tevékenységét.

Nemcsak művészetére jellemző a többféle megközelítés, hanem egész életútjára; regénybe illő, eseményekben gazdag életére, amelynek során az

emberi lét sokféle státusát, lehetőségét valósította meg.

Budapesten született, 1907. március 15-én, sokgyermekes munkáscsaládban. Képzőművészeti készsége korán megnyilvánult, de anyagi lehetőségei nem engedték meg, hogy hajlama szerinti hivatásának éljen. Gyári munkásként dolgozott, közben egyetemi tanulmányokat folytatott. 1928-ban

Zempléni Múzsza

Bécsbe utazott, tanulmányozta a múzeumokat, s azzal a gondolattal foglalkozott, hogy beiratkozik az ottani művészeti főiskolára. Apja halála azonban hazaszólitotta, s az ő vállára nehezedett a család anyagi bázisának megteremtése. Bányásztként dolgozott, de a gazdasági világválság idején, mint annyi más munkást, őt is elbocsátották. A szerencsétlen esemény új tettek-re ösztökélte, gyalogosan nekivágott a világnak, bebarangolta Itáliát, Svájcot, Német- és Franciaországot, s mindenütt alaposan megismerte a művészeti múzeumokat. Közel 20000 kilométernyi gyalogút után visszatért Magyarországra. Modern remeteként a Bakony erdejébe vette be magát, s kizárólag az erdő termékeivel táplálkozott. Egy közeli kolostor szerzetesei vették pártfogásukba, és állást adtak neki. A következő évben visszakerült Budapestre, majd beiratkozott a Képzőművészeti Főiskolára. 28 éves volt ekkor, és hét év után, 1942-ben rajztanári oklevelet szerzett. Főiskolai tanulmányai idején érte el első sikerét, 1936-ban elnyerte a Nemzeti Szalon díját. Hamarosan ismert portréfestővé vált, de nem ennek a műfajnak a művelését tartotta életcéljának. Absztrakt festményekkel kísérletezett, és sikeresen szerepelt az ún. „spiritualista” művészek kiállításán. Domján Józsefet sok szál köti megénkhez, 1940-ben több hónapot

töltött a Képzőművészeti Főiskola miskolci művésztelepén, itt ismerkedett meg jövőendő feleségével. Később több ízben is dolgozott a Művészeti Alap sárospataki alkotóházában. Ennek emlékezetére tért vissza a világhírű művész ebbe a városba, s nagy értékű grafikai gyűjteményét a Sárospataki Képtárnak ajánlódokozta.

Visszatérve művészetének kezdeti éve-
ihez, nem szabad említés nélkül hagy-
ni, hogy 1942-ben elnyerte a fiatal
művészek egyik legnagyobb kitünteté-
sét, a Nemes Marcell-díjat. Ebben az
évben a nagybányai művésztelepen is
dolgozott, majd katonai szolgálatra hív-
ták be. Megsebesült, de alkotó kedve
nem csappant. A felszabadulás után részt
vett az anyagi és a szellemi újjáépítés-
ben. 1948-ban volt első nemzetközi si-
kere, Stockholmban és Malmöben. 1950
táján stílusa megváltozott: az akkori
kultúrpolitika hatására figurális kompo-
zíciókat készített. Az egyébként dogma-
tikusnak ismert művelődéspolitikai
elképzelések nem váltak Domján hátrá-
nyára, a szûklátókörû megkötöttségeket
legyőzendő, erőinek eddig nem ismert
koncentrációjára kényszerült. Így jöttek
létre kitűnő figurális sorozatai, a „Bu-
dai Nagy Antal”, a „Kádár Kata”, vala-
mint a „Spartacus” széria.

Mesterségében egyre tökéletesedve lét-
rehozta a „Virágok” című sorozatát,
amely a Medimpex naptárának illusztr-

2004. tél

50

Zempléni Múzsza

rációjaként bejárta az egész világot, s méltó feltűnést keltett. Sikereinek sorozata tovább folytatódott. 1952-ben Luganóban, majd Kínában, Mongóliában és Nyugat-Európában szerepelt. Különösen emlékezetes a fametszet öshazájában, Kínában kapott elismerés; a legnagyobb művésznek kijáró tisztelettel vették körül. 1955-ben Munkácsydíjjal, a következő évben Kossuth-díjjal tüntették ki. 1956 októberében Genfben rendezett kiállítása a nyugati világ érdeklődését is felkeltette. Ekkor Svájcban telepedett le, majd az USA-ba költözött. Jelenleg New Yorkban él, nemcsak művészetét, de kitűnően megépített műtermét is számos publikáció ismerteti.

Az utolsó másfél évtizedben művészte kissé módosult. Nem tagadta meg a figuralitást, de az ember és a világ ábrázolásának nagy feladatához a magyar népművészetet is segítségül hívta. A népi faragások, díszítések precíz előadásmódja és bonyolult mintázata egyaránt léptékké vált számára. A grafikai dúcok mesteri szépsége, gondos kivitelezése, a nyomás tisztasága, a motívumok sokat sejtető gazdagsága mind részesei annak, hogy Domján Józsefet ma a többszínű grafikai technika legnagyobb mesterének, – e hanyatlónak ítélt technika – megújítójának tartják szerte a világon. Idegenben élve sem feledte szülőhazáját. Számos mű-

vének keletkezési helyét, Sárospatakot különös szeretettel őrzi emlékezetében. Így történt, hogy a mester a nagy múltú városnak ajándékozta életművének kiemelkedő darabjait. Ezzel a gesztusával Sárospatak művészeti jelentőségét emelte. A Sárospataki Városi Tanács Domján József kiállításának mellé helyet biztosított, renováltatta és kiállításra alkalmassá tette az ún. Szinyei-házat, melyet a jövőben a magyar grafikai művészet egyik fontos intézményének kell tekintenünk.

(Végvári Lajos: Domján József kiállítása. Sárospataki Képtár, kiadja: Sárospatak Városi Tanács V.B. Művelődésügyi Osztálya – Sárospataki Képtár, 1979.)

Domján József később egyéni kiállításon szerepelt Miskolcon (1981), a Várszínház Galériában (1982) és a Magyar Nemzeti Galériában (1987). 1987-ben megkapta a Magyar Népköztársaság Csillagrendje kitüntetését, amely az Egyesült Államokban élő művész számára a szülőhaza harminc év utáni ismételt megbecsülését jelentette. Domján József 1992. november 25-én hunyt el New Yorkban. Műveit a Sárospataki Képtár mellett a Metropolitan Museum és a Magyar Nemzeti Galéria őrzi. (A szerk.)

m ú v é s z p o r t r é

Zempléni Múzsa

2004. tél

52

m ű v é s z p o r t r é

Zempléni Múzsza

53

2004. tél

m ú v é s z p o r t r é

Zempléni Múzsa

2004. tél

54

m ű v é s z p o r t r é

Zempléni Múzsza

55

2004. tél

m ű v é s z p o r t r é

Zempléni Múzsza

2004. tél

56

m ű v é s z p o r t r é

Zempléni Múzsza

57

2004. tél